

Erna Barth

Spiegel haat

Clavis
YOUNG ADULT

Andere boeken van Erna Barth bij Clavis

Moordspel

Lef

Erna Barth

Spiegelhaat

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: loverboy, zussen, zelfliefde, moed

NUR 285

ISBN 978 90 448 5073 4

D/2023/4124/301

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Erna Barth

Spiegel haat

Clavis

*The world is like a mirror.
Frown at it, and it frowns at you.
Smile and it smiles too.*

Herbert Louis 1st Viscount Samuel, 1870-1963

Benieuwd naar de muziek in dit boek?
Check de Spotify-playlist achteraan.

HET BEGIN

De spiegel

Ik kijk in de spiegel en haat wat ik zie. Die reebruine ogen en volle lippen in dat hartvormige gezicht, omringd door lang, dik, rossig krulhaar. Ik zie eruit als een *damsel in distress* uit zo'n damesroman-netje van Mona, wachtend op de held, de prins op het witte paard, die haar komt redden. *En ze leefden nog lang en gelukkig ...*

Gelukkig, dat ben ik de laatste tijd niet vaak geweest, en veel helden ben ik niet tegengekomen. Schurken wel. En nu?

Ik leg het icepack op mijn toilettafel en raak mijn wang zachtjes aan. Hij ziet rood en klopt een beetje. Ik verstop hem onder een dikke laag concealer en blush. Mijn lippen verberg ik onder een dikke laag koraalrode lippenstift, en mijn ogen onder lange, zwarte nepwimpers. Even moet ik aan mijn opa denken: zit mijn jasje goed, zit m'n dasje goed, opa gaat op pad. Was het maar zo leuk.

Hoe ben ik eigenlijk in deze situatie terechtgekomen?

Het was Guido. De eerste keer dat ik hem zag werd ik getroffen door zijn succes, zijn zelfvertrouwen, de manier waarop hij mensen aansprak, naar hen lachte, zich makkelijk tussen de menigte door bewoog ... als een tijger, een roofdier. Had ik maar meer aandacht gehad voor die eerste indruk, maar ik was verdoofd, had me laten verblinden. Ik voelde me vereerd dat iemand als hij aandacht had voor mij. Bovendien, er is iets in mij dat zich altijd aangetrokken

voelt door gevaar, door spanning ... En spannend was het zeker, in het begin dan. Stiekem afspreken, uit huis glippen, liegen tegen mijn vader, tegen Mona ... 'Ik blijf dit weekend bij Emine slapen,' terwijl ik in werkelijkheid met Guido in Amsterdam ging stappen. Ik vond dat ik het recht had om dat te doen, ik was achttien! Oud en wijs genoeg ...

Toen Cassie zei dat ze het aan papa zou vertellen, heb ik haar eerst omgekocht en later bedreigd. Had ik dat maar niet gedaan; ze had gelijk. Wat ik deed was gevaarlijk, al vertelde ik mezelf van niet.

Guido nam me mee naar feestjes, overlaadde me met geschenken en met complimenten en stelde me voor aan mensen die mij konden helpen met mijn grote droom: een ster worden. Hij liet me voor hen zingen en paraderen, liet me stralen zonder er iets voor terug te willen. Tenminste, dat dacht ik, tot hij me twee maanden geleden meenam naar de club. Ik dacht dat het een jazzclub zou zijn, zoals bij mijn andere optredens, en dat ik daar zou zingen. Eenmaal binnen zag ik haast alleen maar mannen. De meisjes liepen in glitterpakjes – meer lapjes dan kledingstuk – en brachten drankjes rond. Ze draaiden met hun billen en hun borsten, en lachten de mannen toe alsof hun leven ervan afhing.

Misschien deed het dat ook wel.

In mijn kleedkamer lag in plaats van de gebruikelijke lange japon een zilverkleurig strapless cocktailjurkje op me te wachten, naast een azuurblauw drankje en een paar roze hartvormige pillen. Die pillen had ik al eens eerder gezien. De mensen die ze gebruikten keken glazig uit hun ogen en stonden wankel op hun benen. Wat moest ik hiermee? Ik wilde het aan Guido vragen, maar toen ik de

kleedkamer uit wilde lopen stond er een grote vent in een leren jasje voor de deur die me tegenhield. ‘Doe nu maar gewoon,’ was het enige wat hij tegen me zei. ‘Dat is beter voor je. En voor je zusje.’

‘Beter voor mijn zusje? Hoezo?’ vroeg ik, maar ik kreeg geen antwoord. Ik werd er ook niet langs gelaten, dus ging ik de kleedkamer maar weer in.

Ik had geen zin in strapless jurkjes, pillen en mannen. Daarvoor was ik hier niet! Het was vast een misverstand, een vergissing. Ik pakte mijn telefoon en belde Guido. Appte hem. Riep hem. Probeerde nog een keer de deur ... Niets hielp. De gorilla liet me er niet langs en Guido kwam niet.

‘Schiet nu maar op,’ zei de gorilla. ‘Over vijftien minuten moet je op.’

‘Maar ...’

Hij duwde me weer naar binnen.

Wat moest ik doen? Dat jurkje – hoewel het iets beter was dan de pakjes van de andere meisjes – wilde ik niet. Hulp vragen bij mijn vader kon niet meer, die had me het huis uit gezet. Vanwege mijn *wangedrag*, tenminste, dat zei hij vlak voordat hij de deur achter mij dichtgooide. Zelf denk ik eerder dat Mona mij liever niet in haar buurt had. We liggen elkaar niet, niet sinds ze probeerde mama’s plek in te nemen ... Mijn zusje bellen had geen zin, die wilde me inmiddels niet meer kennen. Emine had nooit bestaan, en andere vrienden en vriendinnen had ik niet meer sinds ik met Guido omging. Ik had hen te vaak links laten liggen.

Ik stond er alleen voor.

Ik probeerde door het raam naar buiten te klimmen om te ontsnappen. Ik hing al half buitenboord toen ik twee handen aan mijn

benen voelde trekken. ‘Wat ben jij aan het doen?’ Guido’s stem klonk geamuseerd en boos tegelijk. ‘Niets daarvan! Jij moet optreden.’

‘*Daarin?*’ Ik wees naar het veel te sexy miniding. ‘Dat ga ik never nooit niet doen! Trek het lekker zelf aan!’

Het is maar goed dat blikken niet kunnen doden.

Ik heb tegengestribbeld, geworsteld, getrapt en geslagen, maar binnen vijf minuten zat ik in het cocktailjurkje met een natte doek tegen mijn wang gedrukt en met een mond vol tanden.

Guido verontschuldigde zich, zei dat hij dat nooit meer zou doen, beloofde me hemel en aarde, vertelde dat hij in de problemen zat. Erge problemen. Dat ik hem kon helpen. Dan zou alles goed komen. Nee, niet goed, beter dan goed ...

Ik ben niet van gisteren, over dit soort mooie praatjes had ik al vaker gehoord. Ik zou hier niet aan toegeven, nooit. Totdat ... ‘Die gorilla van je had het over mijn zusje! Wat heeft zij ermee te maken?’

‘Niets, nog niets. En jij alleen kunt ervoor zorgen dat dat zo blijft. Werk mee.’

Ik had geen keus.

Hij reikte mij een glas water aan en dwong me een van de pillen te slikken. Controleerde zelfs of ik hem echt doorgeslikt had! De lul. Niets mooiboy, niets leuke vriend, hij was het roofdier dat ik die eerste keer kort gezien had. Ik moet leren naar mezelf te luisteren ...

Die pil heb ik in mijn kleine badkamer uitgekotst en doorgepoeld, samen met de karige resten van mijn laatste avondmaal.

Een teken van leven

Ik word weer in het heden getrokken door een harde klop op de deur. Het is tijd om te gaan. Mijn tweede optreden van vanavond. Ik kijk nog een keer in de spiegel. Mijn make-up is doorgelopen.

Te laat om nog iets aan te doen.

Te laat om te ontsnappen.

Ik open mijn kleedkamerdeur en kijk de gorilla uitdagender aan dan ik me voel. De vleeskeuring. Ik weet nu al dat ik gezakt ben. Ik sluit mijn ogen, controleer mijn ademhaling en laat het over me heen komen. Opmerkelijk zachte, haast tedere vingers trekken mijn jurkje recht en strijken een pluk van mijn opstandige rossige krullen achter mijn oren. Een warme duim onder mijn kin duwt mijn gezicht omhoog. Even hoor ik iets ritselen, dan voel ik het: met een nattig doekje veegt mijn privébewaker voorzichtig onder mijn ogen, ongetwijfeld om de doorgelopen mascara te verwijderen. Ik kan alleen maar hopen dat hij daar geen spuug voor heeft gebruikt, zoals oma altijd deed.

‘Dat is beter,’ zegt hij terwijl hij me verder de gang in duwt.

Langzaam loop ik langs de kleedkamers in de richting van het geluid van iets te harde dronken mannenstemmen. Ze roepen mijn naam, klappen: ‘Vlinder, Vlinder!’

Ooit was dit mijn droom. Ik vrat me als een echt Rupsje Nooit-genoege voorbij alle andere leerlingen van de Jong Talentklas van

het Koninklijk Conservatorium Den Haag dwars door de muziek, de lessen, de optredens, de successen – vermeende successen – een weg naar de top. Naar mijn gedroomde metamorfose tot Vlinder ... Nu zou ik het liefst veilig weggkruipen in een cocon, een schild tegen de werkelijkheid. Een cocon heb ik inmiddels, maar het is slechts een van zijde gemaakte gevangenis. Hij biedt geen bescherming, alleen dreiging en verstikking. Muziek is mijn enige vrijheid en mijn trouwste vriend, maar ook mijn grootste verrader en mijn eeuwige cipier. Zal ik ooit een vlinder worden?

Ik stap de zaal binnen. Een ondoordringbare walm van zweet, sigarettenrook en verschaald bier ontnemt me mijn adem. Ik negeer de starende mannenogen en baan me een weg door de graaiende handen naar het podium, naar de piano. Mijn piano, voor nu. Met gesloten ogen luister ik naar de roep van haar zachte klanken. Als in trance glijden mijn vingers over de koele toetsen. Ik hoef ze niets te zeggen, ze vinden zelf hun weg door mijn nieuw ontdekte lievelingsnummer, *Both Sides Now*. De laatste versie van Joni Mitchell. In gedachten hoor ik haar diepe, gerijpte stem voor me uit zingen. Als vanzelf gaat mijn eigen stem meedoen. De woorden rollen een voor een over mijn tong en vullen de zaal met stilte. Als een film zie ik het verhaal aan me voorbijtrekken: de wolken, de liefde, het leven ... mijn leven. Ook ik heb het inmiddels van beide kanten bekeken.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Guido in beweging komen. Hij houdt alles in de gaten: van de fooien die de meisjes krijgen tot het succes van mijn optredens. Alles heeft met elkaar te maken. Hoe enthousiaster mijn spel wordt ontvangen, des te meer drank er vloeit en des te toeschietelijker de mannen in het publiek zijn. Ze roepen om een encore en vragen verzoeknummers aan. Zolang ik succes heb,

is mijn positie als zangeres relatief veilig. Dan hoeft ik niet in een glitterpakje de heren te bedienen. Ik voel het aan alles.

Afwezigheid van muziek is dodelijk voor de sfeer, dus ik zet snel een nieuw nummer in. Iets vrolijkers deze keer. Dranknummers doen het altijd goed dus ik gooi *Black Coffee* in de strijd. Hopelijk kan het publiek het nummer net zo waarderen als ik. De Sinead O'Connorversie is lekker lazy, zwoel, en per slot van rekening is dit een nachtclub, toch?

Het meisje achter het drumstel en de jongen met de contrabas volgen gewillig mijn voorbeeld.

Misschien moet ik hun toch eens vragen hoe ze heten, we delen tenslotte al weken het podium ...

Een beweging links van me maakt dat ik schrik. Het is een glittermeisje. Ze zet een kopje zwarte koffie voor me neer op de piano. Ik haat het wanneer iemand dat doet, toch lukt het me haar met een vriendelijk knikje te bedanken. De gulle gever uit het publiek heft zijn glas naar me. Ik kijk naar hem. Hij draagt een gestippeld vlinderdasje, en vanaf zijn rechtermondhoek loopt een litteken als een doorgetrokken grijns over zijn wang. Het kwijl druipt nog net niet uit zijn mond. Wedden dat hij naar me blijft staren tot ik een slok van dat gore spul heb genomen? Wedden dat hij verwacht dat ik na mijn optreden bij hem kom zitten, het liefst op zijn schoot ... maar zo'n meisje ben ik niet. Nog niet. Ik wend mijn blik af. Niet aan denken nu, ik moet nog een halfuur spelen. Misschien gebeurt er een wonder. Wordt hij het wachten moe, vindt hij de danseressen die na mij komen interessanter. Misschien weet ik er ongezien tussenuit te knijpen ...

De koffie is op. Na een kort overleg met de drumster en de con-

trabassist – Guido komt onze richting al uit – gaan we verder. Alison Moyet, Caro Emerald, Adele ... zelfs *Lost* van Anouk komt voorbij, maar nog steeds staart de koffieschenker onafgebroken naar me. Guido heeft hem ook opgemerkt. Hij loopt naar de man toe en begint een praatje met hem. Ik maak van de gelegenheid gebruik en vraag de bassist, die ook piano kan spelen en een aardige zangstem heeft, om het over te nemen. Onder de klanken van *Feeling Good* – in de versie van Michael Bublé – knijp ik er stilletjes tussenuit.

De haartjes in mijn nek vertellen me dat Guido me nakijkt.

Terwijl ik me een weg baan langs de kietelende struisvogelveren van de wachtende danseressen zie ik Gorilla Bokito. Hij staat nog steeds voor mijn kleedkamerdeur, op wacht. Voor hij me naar binnen laat gaan, bekijkt hij me van top tot teen. De blik in zijn opvallend blauwe ogen is ondoordringbaar. Hoe moet ik die man peilen? Soms lijkt hij zich mijn lot aan te trekken, is hij zorgzaam, bijna teder. Andere keren is hij eerder koel en afstandelijk. Dan lijkt hij me te bespotten en te bedreigen. Is hij mijn bewaker of mijn beschermer? Of handelt hij alleen maar uit eigenbelang? Ik weet het niet ...

Achter me valt een deur dicht.

Bokito strekt zich uit en kijkt langs me heen de gang in. Hij schrikt en trekt de deur van mijn kleedkamer open.

‘Wat ...?’

‘Van Houten!’ fluistert hij, en hij duwt me naar binnen.

Voor ik kan vragen wie dat is, doet hij de deur achter me dicht.

Ik ben weer alleen.

Even luister ik aan de deur of ik de stem van die Van Houten herken, probeer ik op te vangen wat er gezegd wordt, maar het

enige wat ik uit de geluiden kan afleiden is dat de man afdruipt. Ik laat het voor wat het is en ga me klaarmaken. Over een halfuur is mijn volgende optreden. Een nieuw cocktailjurkje ligt al op me te wachten; dit keer niet strapless en een pietsje langer. En blauw als de lucht vlak voor de zon verdwijnt op een warme zomeravond.

Zodra ik het jurkje oppak, zie ik het. Er zit een papieren zakje opgespeld, met een minuscuul veiligheidsspeldje. Ik maak het los. Er zit iets kleins en glimmends in het zakje, iets ...

Ik voel het bloed uit mijn hoofd trekken. Is dit ...

Dit kan niet! Hoe komt dit hier? Beter nog, wie bracht het hier?

Ik kijk mijn kleedkamer rond, inspecteer de inhoud van mijn toilettafel, mijn lades, kijk achter de spiegel, onder mijn bankje, in de douchecabine, de zakken van mijn spijkerbroek, van mijn jas ... Zelfs mijn oude gympen moeten eraan geloven, maar ik vind niets. Geen enkele aanwijzing.

Met het zakje in mijn hand geklemd ga ik op mijn bankje zitten. De puntige uiteindes van het kleinood prikken dwars door het papier heen in mijn huid. Ik kan de contouren duidelijk voelen. Niet alleen voelen, ik kan ze met mijn ogen dicht uittekenen. Waarom heb ik het gekregen? Waarom nu?

Ik laat het kleinood voorzichtig uit het zakje glijden. Zodra het in mijn hand ligt, sleurt het me mee terug in de tijd. Terug naar een warme zomerdag, naar mijn moeder, Cassie en mij, samen op het bankje in de tuin, vier jaar geleden. Ik weet nog precies hoe de rozen geurden in de brandende zon, hoe Louis Armstrong zachtjes zong van een prachtige wereld terwijl mama mij – en ook Cassie – onbedoeld en ongewild meenam in de eerste stappen naar de hel.

Ze was ziek, vertelde ze. Ze moest geopereerd worden. De artsen,

en zij zelf ook, zouden er alles aan doen, maar of ze het zou redden ... De kans dat ze beter werd, was er zeker wel, maar toch wilde ze ons voor het zover was, voor de operatie en alle gekte, graag iets geven. Mocht het onvoorstelbare gebeuren ...

Ze gaf ons allebei een doosje. Er zaten zilveren hangertjes in, aan een kettinkje. Voor Cassie een eenhoorn, een symbool van kracht, wijsheid en het eeuwige leven. Voor mij een levensboom, ook een symbool van het eeuwige leven, met wortels die stevig in de aarde staan en takken die naar de hemel reiken. 'Bewaar ze goed, meisjes. Ik zal er altijd voor jullie zijn, ook als ik er niet meer ben.' Het is een van de laatste dingen die ze tegen ons gezegd heeft. De dag daarop ging ze naar het ziekenhuis. Wat er mis is gegaan, weet ik niet, maar ze is nooit meer thuisgekomen en Mona nam al snel haar plaats in. Tenminste, bij mijn vader, niet bij mij. Bij mij is mama altijd gebleven, ook nu. Zelfs nu.

Ik veeg een eenzame traan van mijn wang en bekijk het sieraad van alle kanten, draai het voorzichtig rond met mijn vingers. De laatste keer dat ik het zag, lag het veilig op mijn slaapkamer, tussen de andere spulletjes die ik nooit kwijt wilde raken maar ook niet mee kon nemen toen ik achter Guido aan mijn ouderlijk huis verliet. Ik hoor de voordeur nog steeds achter me dichtvallen, mijn vaders stem nog door mijn hoofd dreunen: 'Jij bent mijn kind niet meer. Ik wil je hier nooit meer zien!'

Mona stond met Cassie vanachter het woonkamerraam toe te kijken; zij lachend, Cassie huilend ...

Ik heb nog wel geprobeerd contact te houden met Cassie. Ik stuurde haar berichtjes, vroeg haar of ze samen wilde shoppen, iets leuks wilde doen of naar mijn optredens wilde komen, maar Guido's

greep op mij werd te sterk. Hij wilde niet dat ik met mijn zusje omging. Ik ben haar gaan verwaarlozen en uiteindelijk wilde Cassie mij zelf ook niet meer zien. Niet zolang ik bij Guido was. ‘Iemand die je bij je familie en je vrienden weghaalt en weghoudt, die deugt niet. Ook al zegt hij dat hij van je houdt, dat hij weet wat goed voor je is. Ook al belooft hij je de hemel en de sterren,’ zei ze.

Had ik maar naar haar geluisterd ...

Libby wil maar één ding: een beroemde zangeres worden. Die droom lijkt waarheid te worden als ze Guido ontmoet. Hij regelt optredens voor haar en stelt haar voor aan ‘de juiste mensen’, maar isoleert haar ook van haar familie en vrienden. Ondanks de waarschuwing van haar zusje en alles wat ze weet van mannen met mooie praatjes laat Libby het gebeuren. Maar dan verandert de droom in een nachtmerrie. Lukt het Libby aan Guido te ontsnappen?

*Een spannend verhaal over liefde, muziek, dromen en bedrog.
Voor young adults.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044850734

9 789044 850734